

pokuda crvu

milan uzelac

1.

Steriji (i sebi)

Pišeš knjige, zamišljaš svet u kojem se umetnost pretvorena u stvari sa sobom sjedinjuje; izučavaš davno, ili tek juče, štampane knjige; rešenja klize po izbledelom prozorskom ramu. Blistaju paganske, a i one druge vatre. Ulicom prolaze ljudi. Razgovaraju.

Ne primećuješ malog crva! — on pritajeno gricka sve tvoje ostvarene, a i one, još neostvarene namere. Njegovo alavo vrcanje, jedva primetno, dok poslednju dovršavaš pesmu, sluti na zaludan posao.

Ne treba pisati pohvalu crvu! Neka ti knjige propadnu, a s njima i kosti ugurane u sanduk prolaznosti! Neka ti pepelom prekriju grob i nad glavu najveću deponiju postave! Ne ponižavaj se pred crvom!

2

Plamen sveće, izvinut pa smiren, siguran u svoju voštanu podlogu, leluja ti nad glavom. Crv ne prilazi.

Čeka da dno fitilja postane hladno, da svetli se čuvar pretvori u tebe i krene u ništa.

Male vijugave igre moguće su u mraku, u smutnoj gluhoti. Bezoblična vrelina voska meša se sa peskom i vodom, doslikava mrlje na natrulom podu.

Prstenasti stvor doći će na kraju, kad mastilo i hartija prerastu duševnost i pređu u tihost, zvezdanu prazninu.

3

Celulozne reči jedina su osnova sveta i shvataš da zmija ne grize istinski rep, već svoju sliku u tvojoj glavi. Sunce i plamen voštaniće, jednakog mirisa i trajanja, ulaze u nesročenu pesmu, cere se poslednjem pozivu utrobe u kojoj slamke dimljivu noć otapaju.

Prividno crnilo, s prepunim šakama tebe, iskače na ugaženi sneg i plahu reč ispisuje na stropu od sedefa i vinove loze. Mirisom zemlje, koji prvo lekari osete, ti oduvek mirišeš.

4

Gasi se sveća. Drukčiji zadah je nad osneženim krovovima. Tek ponegde još dimnjak podražava život. Krupne reči sležu se na srce; ostaješ prikovan za krevet — usavršen oblik kavkaske stene — i dok se nogama po praznom prostoru bacakaš jetra ti se, poput slave, uvećava.

Prazne, velikomudre rečenice plivaju u dimu nasilno izgaženih opušaka poslova od kojih si toliko očekivao. Na vetru jesenje ravnodnevice okuplja se vreme, neoblikovana noć, prazna poslušnost protivnikâ koje nećeš nadživeti.

Šćućuren na sporednom koloseku pogrešno započetih moždanih aktivnosti iščekuješ da neko otkrije tvoju neiskorišćenu nepokornost; kasno je da svu tu prazninu van sebe opredmetiš...

(Odlomak)

radivoj šajtinac / kako ćemo otvoriti konzervu

nepatinirano praznoslovlje

mi jesmo neka saglasnost
ali jesmo
i to što smo

govore drugovi MS i DV
koji pilama oslobađaju NN
iz smrskanih kola

oštre metalne strugotine (glas)
vrela trava naokolo
zovem
se

516-102
unutar plavog lima vibrira moje telo
moja rukovodna volja, splet zapamćenih srodnika
nove presvlake — freske oko kratkog straha
zrnca stakla za klonulim vratom
po kosi, po mekim ramenima
mikrosvetla iznad mrtvog skrivača

o stiže li to Jorik, prijatelj moj,
hvata li me za glavu
je li mu teška, je li mu laka,

otvara usta a ne razumem ga
govori neke smišljene reči
spremne i duge, vodopadne

i odnosi mi vrelu glavu
obučen u jasno, u belo

delikti

krađa

u glavi okrugle ptice
na nebu mirna duga
grad je od glatkih ulica
a čovek od svojih reči

sve je naokolo moguće
istrajnije osećati

moguć je jasniji bol
moguća oštrija sreća
moguće bezrepa zadovoljstvo

u sitim gmizavcima počiva zakon
obrnutih putanja
javnost i ponos skrivanja

uostalom, jasna stvar,
pacov je pacovu rupa
zaobilazna tama, bezimen i rival

čovek čoveku razlika
u pripadanju, u meri oslonca na slatko Zlo
i samouk u časti
i obrazovan u sitnicama

okreni list
(čitaj naopako)

kako ćemo otvoriti konzervu za ručak

gladni i preglasni
ispod belog plafona i lusterâ od zelene plastike
u bezmirisnoj i bezbojnoj kuhinji, ponekad svoj od nas
otac otvara na stolu konzervu
liči na Laokona

nadamo se

spretno kruži po limenki
odiže se polako reckav, podvinut krug,
blješti
ispod belog plafona i lusterâ od zelene plastike
trijumfalno odbacuje ključ u smeće
i odlazi

mi jedemo posmatrajući krvave mrlje po stolu
i smeje se od i do srca

u kupatilu
Laokon psuje i dahće
Laokon se pere, jodira, dezinfikuje
nema ga dugo iza zatvorenih, opet belih, vrata

vraća se
još se smeje mo tiho

— zmije! — prosikta

onda smo svi tihi
čuže se samo šuštanje
puštene vode